

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.431 van 24 januari 2012
in de zaak A. 197.657/IX-6937**

In zake : Erwin VERHEUGE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingediend op 3 september 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 7 juli 2010 van de directeur-generaal van de algemene directie bestuurlijke politie van de federale politie waarbij aan Erwin Verheuge de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 januari 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de verkeerspost Gentbrugge.

3.2. Op 3 november 2009 redigeert directeur-generaal O. Libois van de federale politie, algemene directie, bestuurlijke politie (DGA), een inleidend verslag, waarbij aan de verzoeker twee onderscheiden feiten worden ten laste gelegd.

De directeur-generaal stelt voor aan de verzoeker een zware tuchtstraf van een inhouding van de bruto maandwedde ten belope van 10 percent gedurende twee maand op te leggen.

3.3. Op 9 december 2009 beslist de directeur-generaal DGA om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van een inhouding van de bruto maandwedde ten belope van 10 percent gedurende twee maand op te leggen.

De verzoeker dient hiertegen een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad. Hij wordt door de tuchtraad gehoord op 24 februari 2010.

3.4. Op 22 juni 2010 adviseert de tuchtraad “dat de feiten bewezen zijn”, “dat de in de heromschreven tenlastelegging geïndiceerde feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van art. 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten” en “dat de door de hogere tuchtverheid voorgestelde zware tuchtstraf niet evenredig is voor de in de heromschreven tenlastelegging geïndiceerde feiten en de lichte tuchtstraf van de blaam als tuchtstraf dient te worden opgelegd”.

Met betrekking tot de bemerking van de verzoeker dat directeur-generaal O. Libois tot de Franse taalrol behoort en niet beschikt over een wettelijk attest van tweetaligheid, ontwikkelt de tuchtraad de volgende redenering:

“De ingeroepen schending van de wetgeving op het gebruik der talen in administratieve zaken

Betrokkene heeft nagelaten deze schending in te roepen op het ogenblik dat hij het inleidend verslag kreeg. Hij wachtte met het aanhalen van deze inbreuk tot nadat hij kennis had gekregen van het voorstel tot zware tuchtstraf. Door dit te doen heeft hij het recht verbeurd om dit proceduremiddel in te roepen.

Volgens de verdediging beschikte de federale politie over een overgangsregime tussen 2001 en 2006. Tijdens deze periode bleven de brevetten die destijds als bewijs van tweetaligheid golden bij de Rijkswacht ook geldig binnen de geïntegreerde politie. Na 2006 geldt de eentaligheid van de ambtenaar die slechts door een attest, afgeleverd door SELOR, zijn tweetaligheid kan bewijzen en die als hij dat niet kan zich dient te laten vervangen door een taaladjunct.

De HTO stelt dat hij over een brevet beschikt waaruit zijn voldoende kennis van het Nederlands blijkt en verwijst naar een advies van de juridische dienst van de federale politie d.d. 03 mei 2010 DGS/DSJ - D40/10

Dit advies luidt als volgt:

‘... Blijkt u te beschikken over het taalbrevet dat werd bekomen tijdens uw opleiding als kandidaat-officier in de Koninklijke Militaire School, op basis van

artikel 3 van de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger.

Bijlage bij het KB van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten stelt dit brevet gelijkwaardig aan een aantal vereisten zoals omschreven in het KB van 18 juli 1966 houdende de coördinatie van de wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken...’

Artikel 12.7.28 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten bepaalt dat ten aanzien van de leden van het operationeel korps van de Rijkswacht ..., die overgaan naar de federale ... politie de gelijkwaardigheden tussen de niveaus van taalkennis bedoeld in de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger en die bedoeld in het Koninklijk Besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken worden bepaald in bijlage 14.

Hieruit volgt helemaal niet dat het brevet bedoeld in de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger waaruit de voldoende kennis van het Nederlands blijkt van een lid van de Rijkswacht op het ogenblik dat dit overging van de Rijkswacht naar de federale politie slecht geldig bleef tot in 2006 en dat deze politieofficier dan opnieuw een taaltest zou dienen af te leggen onderworpen aan de regels bepaald in het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Betrokkene verwacht met de bepaling van artikel 12.7.31 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten waarin aan de politieambtenaren die de kennis van de taal niet kunnen aantonen beschikken over een periode van vijf jaar om te voldoen aan de vereisten van taalkennis.

In tegenstelling tot wat betrokkene voorhoudt blijven de brevetten bedoeld in de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger waaruit de voldoende kennis van het Nederlands blijkt van een lid van de Rijkswacht op het ogenblik dat dit overging van de Rijkswacht naar de federale politie ook geldig na 2006.

De verantwoordelijke ambtenaar dient wel over het certificaat te beschikken dat vereist is om de door hem uitgeoefende tweetalige functie te mogen uitoefenen.”

3.5. Op 7 juli 2010 beslist directeur-generaal O. Libois om aan de verzoeker de tuchtstraf van de blaam op te leggen. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert de schending aan van de bestuurstaalwet, van de rechten van de verdediging, van punt 77 van de deontologische code en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In essentie stelt hij dat, hoewel het recht om begrepen te worden in tuchtzaken zulks vereist, de directeur-generaal die de bestreden beslissing getroffen heeft, niet het bewijs voorlegt dat hij de door de wet vereiste kennis van het Nederlands heeft.

Hij ontwikkelt het middel als volgt: als “personeelslid van de federale politie, dienst wegverkeer WPR/Gentbrugge” maakt hij deel uit van een centrale dienst in de zin van de bestuurstaalwet. De directeur-generaal die de bestreden beslissing getroffen heeft, moet derhalve blijk geven van de talenkennis voorzien in artikel 43 of 43ter van de bestuurstaalwet. Directeur-generaal O. Libois die de bestreden beslissing getroffen heeft, is onderworpen aan die bepalingen. Hij beschikt over een taalbrevet dat uitgereikt werd op grond van artikel 3 van de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger en dat gelijkwaardig is verklaard met de vereiste talenkennis voorzien in de artikelen 21, 38 en 46 van de bestuurstaalwet, maar dat volstaat te dezen niet, aangezien hij -daargelaten de vraag of de overgangsmaatregel nog geldt- een taalbrevet moet bezitten op grond van artikel 5 of 7 van de wet 30 juli 1938.

5. De verwerende partij stelt vooreerst dat in dit geval geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 43ter van de bestuurstaalwet, aangezien dat artikel uitsluitend betrekking heeft op de federale overheidsdiensten, terwijl de andere centrale diensten van de openbare diensten van de Staat, zoals ook de centrale diensten van de federale politie, blijven vallen onder artikel 43 van de bestuurstaalwet.

Zij stelt vervolgens dat directeur-generaal O. Libois houder is van een door de Commandant van de Koninklijke Militaire School op 14 mei 1990 uitgereikt brevet van effectieve kennis van het Nederlands, zoals dat voor kandidaat-beroepsofficieren wordt vereist door artikel 3 van de wet van 30 juli 1938, en dat bijlage 14 bij het RPPol dat brevet gelijkstelt met de vereisten van de bestuurstaalwet. Dat brevet geldt zonder tijdsbeperking.

De directeur-generaal is overeenkomstig artikel 20 van de tuchtwet de bevoegde tuchtoverheid -de enige bevoegde overheid- voor de leden van het middenkader van de federale politie en noch de tuchtwet, noch het koninklijk besluit van 31 oktober 2000 betreffende de eerste aanstelling in bepaalde betrekkingen bij de federale politie, noch de koninklijke besluiten van 6 februari 2007 betreffende de taalregeling in de eerste twee taaltrappen van de centrale diensten van de federale politie bepalen dat de directeur-generaal officieel tweetalig moet zijn; de functiebeschrijving van de directeur-generaal voorziet enkel in een functionele kennis van de andere landstaal en daarvoor volstaat het voorgelegd en gelijkwaardig verklaard taalbrevet. Daaruit volgt dat directeur-generaal O. Libois kennis mocht nemen van het tuchtdossier van de verzoeker. Ook de tuchtraad heeft in zijn advies gewezen dat de gelijkwaardigheid van de brevetten, verleend overeenkomstig de wetten op het taalgebruik in het leger en deze van de bestuurstaalwet, zonder tijdsbeperking blijft gelden en dat de verzoeker artikel XII.VII.28 RPPol verwacht met artikel XII.VII.31, waarin gehandeld wordt over de personeelsleden die de vereiste talenkennis helemaal niet kunnen bewijzen.

De verwerende partij besluit dat O. Libois het Nederlands voldoende machtig is en dat dit voldoende garanties biedt dat hij van alle stukken kennis kan nemen om op gefundeerde wijze een beslissing te treffen.

6. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord dat de regeling inzake de gelijkwaardigheid van de taalbrevetten een tijdelijk karakter had en dat, indien er toch rekening mee gehouden moet worden, het in ieder geval zo is

dat in een tuchtprocedure tegen een ambtenaar geen genoegdoening kan genomen worden met de vaststelling dat de ambtenaar “een beetje begrepen wordt” maar dat hij volwaardig begrepen moet worden. In de centrale diensten betekent dit dat in disciplinaire zaken alle verrichtingen moeten gebeuren in de taal van de ambtenaar, zonder dat daarbij gebruik gemaakt wordt van vertalers en dat het bestuur het bewijs moet leveren dat de taalwet nageleefd is. Welnu, de verwerende partij verwijst naar de gelijkwaardigheid van de taalbrevetten geregeld door bijlage 14 van het RPPol, maar die bijlage stelt enkel de gelijkwaardigheid vast van het brevet waarover directeur-generaal O. Libois beschikt met de artikelen 21, § 5, 38, § 4, en 46, § 5, van de bestuurstaalwet, terwijl hier artikel 43 van de bestuurstaalwet van toepassing is. Hij herinnert er tenslotte ook nog aan dat, zo de functiebeschrijving van directeur-generaal slechts voorziet in een functionele kennis van de tweede taal, dit niet kan afwijken van de bepalingen van de bestuurstaalwet die ook gelden zonder dat de tuchtwet een formele bepaling daaromtrent bevat en dat uit het ministerieel besluit van 26 februari 2010 tot vaststelling van de personeelsformatie van de federale politie blijkt dat het ambt van directeur-generaal wel degelijk een tweetalig ambt is.

7. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker nog dat de verwerende partij impliciet toegeeft dat O. Libois onder artikel 43 van de bestuurstaalwet valt. Dit betekent dan dat hij blijkens de gelijkwaardigheidstabel van bijlage 14 RPPol een taalbrevet zou moeten voorleggen dat uitgereikt is overeenkomstig artikel 5 of 7 van de wet van 30 juli 1938, terwijl hij slechts beschikt over een taalbrevet overeenkomstig artikel 3 van deze wet, dat door het RPPol gelijkwaardig is verklaard voor een tewerkstelling in de plaatselijke diensten in Brussel, in gewestelijke diensten en in uitvoeringsdiensten gevestigd buiten Brussel-Hoofdstad, terwijl de wegpolitie, die een uitvoeringsdienst is van een centrale dienst met zetel in Brussel-Hoofdstad, onder geen van die besturen ondergebracht kan worden.

Beoordeling

8. De verzoeker is tewerkgesteld bij de verkeerspost van de federale politie te Gentbrugge. Het wordt niet betwist dat die dienst niet behoort tot de centrale diensten van de federale politie en dat hij een werkkring heeft van meer dan één gemeente, zodat het gaat om een gewestelijke dienst in de zin van de bestuursaalwet.

De dienst is gelegen in het eentalig Nederlandse taalgebied. Ambtenaren van dergelijke dienst moeten krachtens artikel 38, § 1, van de bestuursaalwet noodzakelijk de Nederlandse taal kennen en krachtens artikel 33, § 1, van dezelfde wet moet het verkeer in de binnendienst -dit betreft de werkzaamheden waarbij de dienst niet in de openbaarheid treedt of niet in contact komt met overheidspersonen of ambtenaren van andere diensten in de zin van de bestuursaalwet, met particulieren of met het publiek- in het Nederlands verlopen.

9. Als ambtenaar van een Nederlandstalige gewestelijke dienst heeft de verzoeker er krachtens de bestuursaalwet recht op dat alle beslissingen die verband houden met zijn statuut in het Nederlands worden voorbereid en getroffen, zonder tussenkomst van vertalers. Dit betekent dat, ongeacht de vraag of de beslissing genomen wordt door een ambtenaar van de betrokken gewestelijke dienst -in welk geval het gaat om het taalgebruik in de binnendienst, geregeld door artikel 33, § 1, van de bestuursaalwet- dan wel door een ambtenaar van het centraal bestuur waar de gewestelijke dienst van afhangt -in welk geval het gaat om het taalgebruik van de centrale dienst in zijn relatie tot een gewestelijke dienst, geregeld door artikel 39, § 2, van de bestuursaalwet-, alle personen die een beslissing nemen in het kader van een tuchtvordering tegen de verzoeker en inzonderheid de ambtenaar die de straf uitspreekt, persoonlijk kennis moeten kunnen nemen van alle stukken die noodzakelijk in het Nederlands gesteld zijn en dat zij ook in staat moeten zijn om de mondelinge verklaringen in die taal te begrijpen, hetgeen vereist dat die personen bewijzen dat zij een objectief vastgestelde reële kennis hebben van het Nederlands.

De omstandigheid dat de tuchtwet aan bepaalde organen, te dezen de directeur-generaal, een toegewezen bevoegdheid opdraagt, stelt het bestuur niet vrij van de verplichting om de bestuursaalwet na te leven. Het recht om te begrijpen en begrepen te worden, waarop een tuchtrechtelijk vervolgd ambtenaar zich onverkort moet kunnen beroepen, impliceert dat de ambtenaren die een beslissing nemen in zijn zaak tot dezelfde taalrol behoren of minstens dat zij het objectief bewijs kunnen overleggen dat zij de taal van de ambtenaar even goed begrijpen als iemand die tot zijn taalrol behoort.

10. Artikel 43 van de bestuursaalwet regelt de organisatie, op taalvlak, van de centrale diensten van het bestuur, dit zijn de overheidsdiensten waarvan de werkkring het gehele land bestrijkt, waarvan leiding uitgaat en die gevestigd zijn te Brussel. Artikel 43ter van de bestuursaalwet, ingevoegd bij de wet van 12 juni 2002, bevat de -afwijkende- regeling voor de federale overheidsdiensten (gemeenzaam de FOD's genoemd), bedoeld in het koninklijk besluit van 7 november 2000 houdende oprichting en samenstelling van de organen die gemeenschappelijk zijn aan iedere federale overheidsdienst.

De federale politie is niet georganiseerd als een FOD en bijgevolg blijven de centrale diensten ervan onder de toepassing vallen van artikel 43 van de bestuursaalwet, weze het rechtstreeks als centrale dienst dan wel op grond van de verwijzing die artikel 44 van de bestuursaalwet bevat voor een uitvoeringsdienst met zetel in Brussel-Hoofdstad. Was het de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever om de centrale diensten van de federale politie onder de toepassing te brengen van artikel 43ter (zie het voorontwerp van wet en het advies van de Raad van State daarover, stuk Kamer, Doc 50 1458/001, p. 38 en 53), dan blijkt dat opzet niet geformaliseerd te zijn in de uiteindelijk aangenomen teksten en een uitzonderingsbepaling moet beperkend uitgelegd worden.

11. Krachtens artikel 43, §§ 2 en 4, worden alle ambtenaren naar gelang de taalrol waartoe zij behoren, ingeschreven op het Nederlands of het Franstalig kader. De taalrol wordt bepaald op grond van het diploma of op grond

van een examen waaruit blijkt dat zij de andere taal dan deze van hun diploma “even goed” kennen. Dit examen “voor het vaststellen van het taalregime dat in de plaats komt van het opgelegde diploma” wordt nader geregeld in artikel 7 van het koninklijk besluit van 8 maart 2001 tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van de bestuursstaalwet. Artikel 43, § 3, waarmee het tweetalig kader wordt ingesteld, bepaalt in zijn derde lid dat de toegang daartoe afhankelijk is van het slagen in een examen over de voldoende kennis van de tweede taal, tenzij de ambtenaar zijn onderwijs in die taal genoten heeft. Dit examen voor de toegang tot het tweetalig kader wordt nader geregeld in artikel 12 van het voormeld koninklijk besluit van 8 maart 2001.

12. O. Libois, directeur-generaal van de federale politie die de tuchtstraf aan de verzoeker opgelegd heeft, behoort tot het Franse taalkader. Hij kon slechts in overeenstemming met de bestuursstaalwet over de tuchtzaak van de verzoeker beslissen wanneer het bewijs wordt voorgelegd dat hij zelfstandig de zaak in het Nederlands kon behandelen, wat betekent dat hij door een taalexamen het bewijs geleverd moet hebben van de daarvoor vereiste kennis van het Nederlands.

Aangezien de bestuursstaalwet vereist dat het tuchtdossier van de verzoeker geheel in het Nederlands afgehandeld moet worden -wat te dezen betekent dat O. Libois de tuchtzaak even goed als een Nederlandstalige heeft kunnen behandelen-, moet besloten worden dat O. Libois zo al niet het bewijs moet voorleggen van de kennis van het Nederlands die “even goed” is als deze van zijn diploma, dan toch zeker het bewijs van een kennis die hem toeliet te kandideren voor het tweetalig kader overeenkomstig artikel 43, § 3, derde lid van de bestuursstaalwet.

13. De verwerende partij bewijst met een stuk neergelegd in het administratief dossier dat O. Libois geslaagd is in de taalproeven voorzien in artikel 3 van de wet van 30 juli 1938 betreffende het gebruik der talen bij het leger.

Zij brengt daarvoor een brevet voor van de “connaissance effective de la seconde langue pour candidats-officiers de carrière” dat O. Libois op 14 mei 1990 behaalde in de Koninklijke militaire school.

Dat brevet is verkregen op grond van de regeling van de talenkennis bij het leger en voldoet op zich niet aan de voorwaarden van de bestuurstaalwet. Volgens de verwerende partij bestaat er evenwel een gelijkgeschakelingsregeling. Zij verwijst daarvoor naar artikel XII.VII.28 RPPol.

14. Artikel XII.VII.28 en bijlage 14 RPPol regelen ten voordele van de leden van het operationeel korps van de rijkswacht die naar de eengemaakte politiestructuur overgaan, de gelijkwaardigheden tussen de niveaus van taalkennis bedoeld in de wet van 30 juli 1938 en die bedoeld in de bestuurstaalwet. Deze overgangsbepaling, waarvan de uitwerking niet in de tijd beperkt werd, is door artikel 131 van de programmawet van 30 december 2001 bekrachtigd en geldt dus als een wettelijke bepaling.

Bijlage 14 bij het RPPol stelt volgende gelijkwaardigheden vast:

“ WET VAN 30 JULI 1938 BETREFFENDE HET GEBRUIK DER TALEN BIJ HET LEGER	KONINKLIJK BESLUIT VAN 18 JULI 1966 HOUDENDE COÖRDINATIE VAN DE WETTEN OP HET GEBRUIK VAN DE TALEN IN BESTUURSZAKEN
(...)	(...)
de in artikel 3 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	1° de in de artikelen 21, § 5, 38, § 4, en 46, § 5, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 1 2° de in de artikelen 21, § 4, 38, § 4, en 46, § 4, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal
de in artikel 5 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	de in artikel 43, § 3, derde lid, bedoelde voldoende kennis van de Franse of Nederlandse taal
de in artikel 7 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	1° de in artikel 43, § 3, derde lid, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal 2° de in de artikelen 15, § 1 en 38, § 1, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 1

de in artikel 8, eerste lid, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	de in de artikelen 15, § 1, 21, § 1, derde lid, 38, § 1 en 43, § 4, eerste en vierde lid, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 2
(...)	(...)
de in artikel 8, derde lid, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal	1° de in de artikelen 15, § 1, 21, § 1, derde lid, 38, § 1 en 43, § 4, eerste en vierde lid, bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 2 2° de in de artikelen 21, § 5, 38, § 4, en 46, § 5 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal voor het niveau 2 3° de in de artikelen 21, § 4, 38, § 4, en 46, § 4 bedoelde kennis van de Franse of Nederlandse taal
(...)	de in artikel 29 bedoelde kennis van de Franse taal voor het niveau 2

”

Volgens deze bijlage 14 volstaat het brevet van O. Libois, dat verwijst naar artikel 3 van de wet van 30 juli 1938, als bewijs van de talenkennis vereist door artikel 21, §§ 4 en 5 en 38, -contact met het publiek in Brussel-Hoofdstad en in gewestelijke diensten met taalgemengd regime- en de talenkennis vereist door artikel 46, §§ 4 en 5, -hoofd van de dienst en omgang met publiek in een uitvoeringsdienst met zetel buiten Brussel-Hoofdstad- van de bestuursstaalwet. Voor de toegang tot het tweetalig kader -artikel 43, §3, derde lid, van de bestuursstaalwet- is evenwel vereist dat de betrokkene voldaan heeft aan artikel 5 van de wet van 30 juli 1938, dit wil zeggen met vrucht het examen voor bevordering tot majoor hebben afgelegd of dat hij zich kan beroepen op het door artikel 7 van die wet ingesteld vermoeden van grondige kennis van de tweede taal. Om te kunnen verwijzen naar de talenkennis bedoeld in artikel 43, § 4, eerste lid, moet de betrokkene het bewijs van talenkennis overleggen bedoeld in artikel 8 van de wet van 30 juli 1938.

15. De verwerende partij bewijst niet dat O. Libois, met het taalbrevet dat zij voorlegt, voldoet aan de vereisten waarvan de bestuursstaalwet het optreden van de tuchtoverheid bij de federale politie afhankelijk stelt, zowel in het geval daarmee bedoeld wordt op de talenkennis bedoeld in artikel 43, § 4, eerste lid, -de taalkennis die in de plaats komt van het diploma- als in het geval daarmee

gedoeld wordt op de talenkennis bedoeld in artikel 43, § 3, derde lid, -de taalkennis om opgenomen te worden in het tweetalig kader- wordt gevraagd.

Het bewijs ligt dan ook niet voor dat de tuchtzaak van de verzoeker volledig afgehandeld is in zijn taal.

16. De verwerende partij legt ter terechtzitting een stuk voor waaruit blijkt dat O. Libois op 15 juni 2011 bij Selor het bewijs geleverd heeft van een bepaalde kennis van het Nederlands. Uit dat certificaat blijkt dat hij geslaagd is in de testen bedoeld in de artikelen 12 en 13 van het koninklijk besluit van 8 maart 2001 tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Artikel 12 betreft het taalexamen voor de toegang tot het tweetalig kader bedoeld in artikel 43, § 3, derde lid, van de bestuursstaalwet.

Met dat stuk bewijst de verwerende partij niet dat O. Libois op de datum van de bestreden beslissing over de vereiste talenkennis beschikte.

17. Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 7 juli 2010 van de directeur-generaal van de algemene directie bestuurlijke politie van de federale politie waarbij aan Erwin Verheuge de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 januari 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche